

1825 om Straf for Sørøveri, som bleve tagne efter Overenskomst med fremmede Magter. Denne Forordning nedlagde i Gouverneurens Haand en høj Grad af Myndighed med Hensyn til Afstraffelsen af saadanne Personer, som fandtes skyldige i denne Art Forbrydelse, og han kunde efter den strax lade de affagte Domme erequire. Denne Bestemmelse var optaget i det Lovudkast, som her blev udarbejdet og foreslagt Colonialraadet i Vestindien; Colonialraadet fandt det hensigtsmæssigt, den eneste Forandring, som det tilraadede i Lovudkastet, var en Redactionsforandring, hvorved navnlig denne Bestemmelse snarere skærpedes, end det Modsatte blev Tilfældet, idet Colonialraadet foreslog, at i den Paasid, som handler om denne Gjenstand, skulde Ordet „saavel som“ forandres til „særdeleshed“. Saaledes som Lovforslaget imidlertid for Dieblisset foreligger, er denne Bestemmelse ikke optaget deri, og det ærede Udvalg, der har behandlet Sagen, har endog saa selv havt Tvivl, om det var hensigtsmæssigt at udelade en saadan Bestemmelse af Loven. Det er vel sandt, at for nærværende Tid vil Bestemmelsen ikke have nogen praktisk Betydning; Forholdene i Vestindien have i de Aar, der ere forløbne, efterat hiin Forordning udkom, forandret sig saa betydeligt, at det ikke kan siges for Dieblisset at være paatrængende, at en Lovbestemmelse af den Art bibeholdes. Paa den anden Side maa det imidlertid ikke tabes af Sigte, at Forholdene i Vestindien ere af en saa ganske særegen Bestaafenhed, at man ikke kan forudsee, hvorledes de om kortere eller længere Tid ville gestalte sig, saa at det vel kunde være, at der kunde møde flige Tilfælde, hvor man vilde søle Savnet af en saadan Lovbestemmelse. Da det ærede Udvalg imidlertid har tilraadet, at Loven blot skulde gjælde indtil Videre, og den ærede Minister er gaaet ind derpaa, har jeg ikke villet undlade at gøre opmærksom paa, at denne Bestemmelse er udeladt, idet jeg tillader mig at henstille til den ærede Minister at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, naar Sagen igjen i sin Tid bringes paa Bane. Jeg maa nemlig holde for, at en saadan Myndighed, nedlagt i Gouverneurens Haand, kan blive af overordentlig Vigtighed; naar man vil indvende, at en saa stor Mynd-

dighed ikke bør nedlægges i en enkelt Mand's Haand, maa jeg gøre opmærksom paa, at det kun er under ganske exceptionelle Forhold, som unægtelig have en vis Lighed med Forholdene ombord i et Skib, at denne Myndighed kan komme til Anvendelse; ogsaa der er der i visse Tilfælde nedlagt en overordentlig stor Myndighed i en enkelt Mand's Haand, og det forekommer mig virkelig, at de coloniale Forhold i dette exceptionelle Tilfælde tildeels kunne stilles i Lighed hermed.

Ministeren for Monarchiets fælles indre Anliggender: Jeg skal dog tillade mig at bemærke, at jeg troer, at der er en temmelig betydelig Forskjel imellem et saadant Forhold ombord i et Skib og det Spørgsmaal, som her er berørt med Hensyn til Colonierne. Jeg troer, at det er en temmelig betydelig og kan undertiden være en for stor Bemyndigelse for en enkelt Mand, uden videre at kunne lade endog saa Livsstraffe erequire. Som den ærede Taler ogsaa anerkjendte, har dette Spørgsmaal for Dieblisset ikke nogen stor praktisk Betydning, og jeg troer, at det saameget mindre vil faae en saadan, som Communicationen med Vestinden, siden hiin Forordning udkom, er bleven betydelig forbedret, og Correspondancen tillige hyppigere, saa at det ikke vil have synderligt at betyde, om ogsaa flige Sager skulle indberettes hertil, og Execution først derefter finde Sted.

N. Winther: Jeg skal kun med Hensyn til hvad den høitærede Minister bemærkede om, at Colonialraadets Fleertal havde tiltraadt Lovudkastet, tillade mig at yttre, at det kun er en Paastand fra Colonialraadets Side, at den foreslaaede Ordning vilde være mere betryggende for Rets sikkerheden end den tidligere Ordning; men ligeover for denne Paastand, som alveles ikke er begrundet af Colonialraadets Fleertal, staaer Mindretallets Udtalelse, at den paa ingen Maade kan være betryggende; det forekommer mig ogsaa, at det følger saa ganske af sig selv, at der ikke kan være nogen Strid derom, at en Overdomstol, der kun besaaes af en enkelt Dommer, ingenslunde kan være saa betryggende som en Overdomstol, der